

Ordet i Gaar og i Dag, og som have talt som Ordførere for de respektive Partier, hvortil de høre, bære for mig Vidnesbyrd om, hvad der ikke er noget nyt, at vor første Behandling af Finansloven er en Blanding af en Adressedebat, eller hvad man nu vil kalde det, og en reel Finanslovbehandling. I alle de Udtalelser fra de Medlemmer, som have haft Ordet, har der været baade noget af det, som hører ind under en Adressedebat, en politisk Forhandling, og ogsaa noget, som i snævrere Forstand knytter sig til enten selve de enkelte Spørgsmaal paa Finanslovsforslaget eller hele Finanslovsforslaget i Form af en finansiell Oversigt. Jeg drister mig til at tro, at det vilde være en stor Fordel for os, om vi kunde naa til at faa denne Forhandling skilt ad, saaledes at vi fik den politiske Forhandling for sig og den finansielle Forhandling for sig. Det vilde medføre Fordele baade for den finansielle Forhandling og for den politiske. Naar jeg tror at turde paastaa, at det vilde være en Fordel at faa Forhandlingen delt i saadanne to Afdelinger, og at dette ogsaa vilde være til Fordel for den Del af Forhandlingen, der særlig knytter sig til selve Finanslovsforslaget, er det, fordi jeg er overbevist om, at der her i Landet er alt for lidt Interesse for vort Lands Finanspolitik. Jeg tør sige, at der i Virkeligheden selv blandt os her paa Rigsdagen er mindre Interesse for den Side af vor Politik, end ønskeligt er. Men navnlig ude i Landet har man overordentlig lidt Opmærksomhed for hele denne Side af vor politiske Virksomhed, som jeg anser for at være den vigtigste, fordi den angaar Landets finansielle Stilling i sin Almindelighed.

Dengang det nuværende Ministerium traadte til, og den nuværende Finansminister talte her i Folketinget første Gang som Minister, skrev han paa sin Fane Ordet: *Sparsommelighed*, og dette har han ikke senere — det hørte vi forleden — tabt af Syne, skønt der nok har været nogen Forskel i Henseende til, hvor stærkt dette Ord Sparsommelighed har været understreget ogsaa fra hans Side ved forskellige Lejligheder, hvad jeg forstaaer saa udmærket godt, da det jo ikke altid er muligt baade i Tide og Utide at hævde Princippet Sparsommelighed. Men ude i Befolkningen er der neppe en saadan Forstaaelse af Nødvendigheden af den Sparsommelighedspolitik, der skal føres, at det kan blive muligt for Regeringen og Rigsdagen at praktisere denne Sparsommelighed. Ganske vist kunde den højtærede

Finansminister første Aar, da denne Sparsommelighedstendens var stærkt fremme, glæde sig ved en meget almindelig Tilslutning til sine Udtalelser om Nødvendigheden af at føre en sparsommelig Statshusholdning, men trods denne Tilslutning kan man nu tre Aar efter sige, at næsten hver eneste af os, der begyndte med at sige Sparsommelighed, har endt med at sige: Her maa vi have noget, og der maa vi have noget. Det samme har gjort sig gældende og vil gøre sig gældende ude i Befolkningen. Man vil saa udmærket gerne kræve Sparsommelighed, men ikke desmindre bliver man ved sorgløst at forlange, at Statskassen skal støtte eller løse saa en Op-gave, saa en anden, skal yde Tilskud baade til dette og hint. Jeg siger, det er ganske naturligt, saa længe den almindelige Opmærksomhed for den finansielle Stilling ikke er større, end den er og har været.

Jeg har, uden i mindste Maade at ville rose mig selv, ved Valgmøder og ved andre Lejligheder, hvor der var Anledning dertil, søgt at give mine Tilhørere en Forstaaelse af, hvilken Betydning det har, at vor finansielle Stilling er bleven bedre, saadan som det Regnskab, der er blevet aflagt og for nylig omdelt, bærer Vidnesbyrd om, og hvilken Betydning det har, at den forhaabentlig kan blive endnu bedre. Men naar jeg f. Eks. har sagt, at vor Statsgæld nu har en Størrelse af over 200 Mill. Kr. — den er jo nu 240 Mill. Kr. —, og at der alene til Forrentning af Statsgælden medgaar mellem 7 og 8 Mill. Kr., har jeg ligefrem kunnet se paa Forsamlingen, at man studsede over, at Forholdet var dette, og jeg siger ikke for meget, naar jeg udtaler, at maaske ikke en blandt Hundrede af de tilstede værende havde nogen Anelse om eller i det hele taget skænket det nogen Tanke, at der af Statskassens Indtægter bruges mellem 7 og 8 Mill. Kr. aarlig alene til Forrentning af vor Statsgæld. Saa længe det er saadan, er det let forstaaeligt, at det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at komme ind paa at føre en virkelig sparsommelig Statshusholdning. Det, jeg altsaa venter at opnaa, hvis man faar Finanslovens 1ste Behandling delt i en finansiell og en politisk, er, at det derved skulde lykkes mere, end Tilfældet har været til Dato, at fremkalde Interesse og Opmærksomhed blandt Befolkningen for vor finansielle Stilling i sin Almindelighed og da ogsaa for de enkelte Indtægts- og Udgiftspara-graffer i Særdeleshed. For atter her er det jo saadan, at naar man undtager de